

DŽEJMS PATERSON
I DEJVID ELIS

LJUBAVNICA

Prevela
Ksenija Vlatković

■ Laguna ■

Naslov originala

James Patterson and David Ellis

MISTRESS

Copyright © 2013 by James Patterson

This edition published by arrangement with

Little, Brown and Company, New York, New York, USA.

All rights reserved.

Translation copyright © 2015 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Izvanredno nadarenoj Sali Makdanijel-Smit: zato što
si mi pomogla da napišem ovu knjigu i sprečavala
me da poludim proteklih šest godina.*

D. E.

PRVO POGLAVLJE

Da vidim šta drži u ormariću. Mislim, kad sam već tu.

Biću pažljiv, naravno. Pre nego što uključim svetlo, zatvorim vrata kupatila. Čitav stan je u mraku. Bolje da tako i ostane.

Šta imamo ovde... losioni, pomade, hidratantne kreme, balzam za usne, ibuprofen. Šta je s lekovima? Amoksicilin za upalu sinusa... lorazepam za anksioznost...

Dajana je anksiozna? Zašto bi, dovraga, *ona* bila anksiozna? Ona je najpribranija žena koju poznajem.

A šta je ovo? Cerazet... sredstvo za kontracepciju. Zar ona pije antibebi pilule? Dajana pije antibebi pilule? Nikad mi to nije rekla. Sa mnom seks nema. Barem ne još. Pitanje je onda *s kim* ga ima?

Dajana, taman pomislim da sam te provalio, a ti me podsetiš da si za mene misterija. *Misterija uvijena u enigmatičnu zagonetku* – kaže Džo Peši u filmu *Dž. F. K.*, mada je te reči prvi izgovorio Winston Čerčil kad je u obraćanju naciji 1939. opisivao Rusiju. Predsednik Ruzvelt se za vreme rata

veoma zbližio s Čerčilom i jednom mu je napisao: *Zabavno je deliti deceniju s tobom.*

Dajana, zabavno je deliti deceniju s tobom. A sad mi ne zameri što ću ti zaviriti u ormar u spavaćoj sobi.

Opet ista procedura: ulazim, zatvaram vrata i tek onda palim svetlo. Tako svetlost neće iscuriti u ostatak stana.

Opa. Ima najmanje sto pari cipela, brižljivo naslaganih u redove. Salonke marke *Stjuart Vajtsman*. Crne čizme s visokom sarom od aligatorske kože marke *Manolo Blanik*. Štikle sa satenskom ružom marke *Rodžer Viver*. Crvene cipele marke *Džimi Ču*. *Eskadine* ružičaste večernje sandale. *Šanelove* crne baletanke, koje može obuti i na poslovni sastanak i u restoran s pet zvezdica.

Vudro Vilson je najviše voleo da nosi bele svečane cipele uz laneno odelo. Linkoln je imao najveće stopalo od svih predsednika, broj 48, a Raderford B. Hejz najmanje, broj 41.

Morate imati razumevanja za mene. Misli mi često lutaju. Kao Mojsije po pustinji. Jedino što je on imao jači razlog za lutanje. Ali i govornu manu – za razliku od mene, sem ako ne računate to što mi je jezik brži od pameti.

U svakom slučaju, duga je priča, pa je najbolje da nastavimo s uobičajenim programom: Ledi Dajanin garderober. A šta li krije u njemu, šta visi iza reda haljina na vešalicama, tako da ga može naći samo najstrastveniji voajer? Hmm...

Kožni prsluci i oprema za glavu. Lanci i bičevi. Vibratori raznih vrsta i boja. Jedan je tamnocrven, zakrivljen na vrhu (nisam siguran zašto). Većina je u obliku muškog uda, ali pojedini imaju i dodatke. Tu je i nekakva niska crnih perli... čemu li one služe? Prstenovi za bradavice – to sam ukapirao, valjda. Kreme i losioni. Dugačko žuto pero...

A onda istovremeno čujem, vidim i osetim – kretanje po tepihu, dodir po nozi, neko kruži oko mene...

„Hej, Cimetna“, kažem čim me prođe trenutna jeza i žmarci se povuku. To je Dajanina trogodišnja abisinska mačka. *Abisinska* znači etiopska, mada se veruje da je vrsta poreklom iz Egipta. Zar to nije čudno? Abisinske mačke imaju veće uši i duži rep od većine drugih mačaka. Dlaka im je tanja pri korenu nego na vrhu; vrlo malo vrsta ima takvu dlaku. Kazao sam Dajani da je mačku trebalo da nazove Karame-la jer bolje opisuje boju njenog krzna. Osim toga, meni se više dopada ukus karamele nego cimeta, posebno kad je reč o bombonama.

Hajde, vreme je da se bacim na posao. Gasim svetlo u ormaru pre nego što otvorim vrata – stan je i dalje u mraku. Osećam se kao Pol Njumen u *Lopovu*.

Počinjem od spavaće sobe. U jednom kraju prostorije, blizu balkona, stoji sto. Kraj njega su dva štekera. Guram AC adapter u donji utikač i provlačim kabl iza prozorske zavese sve do stola. Sprava izgleda kao najobičniji adapter za kompjuter ili neki drugi uređaj. Reč je, međutim, o video-kameri visoke rezolucije sa senzorom pokreta i trideset dva sata memorije, koja će u boji beležiti sve što se dešava u sobi. Kameru, ako treba, mogu podesiti da neprekidno snima, ali u ovom slučaju pametnije je izabrati da se aktivira na pokret. Ova kamera ne radi na baterije, budući da je utaknuta u struju, i zato mi se dopada. A i ne emituje nikakav signal – samo ga snima na SD karticu koja se posle može pustiti na računaru – što znači da je neće otkriti detektor špijunske opreme.

Iz spavaće sobe se odšunjam u Dajanin dnevni boravak, koji objedinjuje kuhinju i veliki dnevni i trpezarijski deo. Ona živi na poslednjem spratu stambene zgrade u Džordž-taunu, što znači da plaća lokaciju, a ne kvadraturu.

Neću da postavljam drugi adapter; ako jedan otkriju, i drugi će. Treba šarati, što se kaže. Samo što je montiranje

ovog uređaja složenije od jednostavnog guranja u šteker, te će mi trebati naočare za gledanje u mraku – kao one što nosi serijski ubica iz filma *Kad jaganjci utihnu*, mada ja nikad nikog nisam ubio, a kamoli mu drao kožu s leđa.

Ubistvo se može izvršiti tako da izgleda kao samoubistvo, a samoubistvo tako da izgleda kao ubistvo.

Dozlogrdilo vam je da strahujete da će vam se kuća zapaliti ili da će vam upasti nezvani posetioci? Voleli biste da špijunirate svoje goste, ali da ih ujedno spasete od udisanja štetnog dima? Predstavljamo vam Bendžaminov funkcionalni detektor dima s ugrađenom skrivenom kamerom u boji. Sprava se lako montira na svaku tavanicu, a možete je kupiti u tri atraktivne boje koje se uklapaju u svaki prostor. A najbolje je što ćete zahvaljujući 3,6-milimetarskoj kamerici veličine glave čiode i mikrofonu moći da vidite i čujete sve što se zbiva u sobi. I to nije sve: ako odmah rešite da je kupite, dobijate besplatan adapter od dvanaest volti!

Verujte mi, uopšte nisam normalan kao što delujem.

Dobro, sve je sređeno. Kuhinja izgleda isto kao što sam je zatekao. Dajanin stari detektor dima i noćne naočare pakujem u sportsku torbu, a onda načas pogledam oko sebe da proverim jesam li nešto zaboravio.

Bacam pogled na ručni sat: 21 i 57. Rečeno mi je bilo da završim do deset. Dakle, imam još tri minuta.

Rukom se hvatam za kvaku, kad mi sine – napravio sam užasan previd.

U *Lopovu* uopšte ne glumi Pol Njumen. Već Džejms Kan.

Kako sam mogao da pobrkam Pola Njumena i Džejmsa Kana? Mora da su živci.

Zaključavam stan i hitam hodnikom ka požarnom izlazu, koji se otvara pomoću ključa. Trzajem otvaram vrata i izvlačim se na večernji vazduh taman kad čujem *zvrc* prispelog lifta.

DRUGO POGLAVLJE

Silazim niz požarne stepenice, ukupno šest spratova, ne žurim, grčevito se držim za ogradu. Mrzim visinu. Želja predsednika Vašingtona i Džefersona bila je da Vašington bude „nizak grad“. Potpuno se slažem s njima.

Kada je devedesetih godina devetnaestog veka u Ulici Ku sazidan hotel *Kairo*, visok pedeset metara, bio je viši od svih okolnih zdanja. Zbog bure negodovanja, u Kongresu je nekoliko godina kasnije donet Zakon o visini zgrada. Dopune unete 1910. učinile su ga samo još strožim. U današnje vreme visina prestoničke zgrade ne sme premašiti širinu ulice na koju gleda uvećanu za šest metara. Ulice u Vašingtonu mahom nisu šire od 34 metra, te tako većina zgrada uglavnom ne prelazi četrdeset metara, što je najviše trinaest spratova.

Po mom mišljenju i dalje previsoko. Ne smem da pridem ogradi. Ne plaši mene toliko mogućnost da ću izgubiti ravnotežu ili se okliznuti. Plaši me da ću skočiti.

Kad stignem dole, prelazim preko parkinga i stepenicama silazim do pociglane staze što se pruža duž kanala Č i O. Dajana stanuje u malom odsečku Trideset treće ulice, koji se proteže na svega dva bloka, između reke Potomak s južne strane i kanala Česapik i Ohajo sa severne. Njena zgrada je poslednja u nizu u slepoj ulici koja se završava kanalom, tako da nikog ne srećem dok prolazim okolo do prednje strane zgrade.

U avgustu je napolju lepljivo i vrelo. Prestonica je sagrađena na močvarnom tlu i u ovo doba godine vlažnost vazduha je nesnosna. Ne zameram članovima Kongresa što tad ne zasedaju.

Dva mlađa momka stoje i puše ispred hale preko puta ulice i odmeravaju moj motor.

„Lepa sprava“, veli jedan. Sitan je i odrpan, kao Hoakin Finiks u filmu *Spremna za sve* –Nikol Kidman se, po mom mišljenju, nametnula tom ulogom i prvi put dokazala kako može da iznese film.

„Dopada ti se?“ pitam ga. I meni se dopada. Model je trijumf amerika iz 2009. Dvostruka bregasta osovinna, zapremna 865-cc, četvorotaktni dvocilindrični motor, dve konusne izduvne cevi, fantom-crna boja s hromiranim detaljima. Tako je, nalik je onom koji Kolin Farel vozi u *Derdevilu*. Ne kažem da sam ga zato kupio. A ni da nisam. Ali jeste, prilično je lepa sprava.

„Je l' ga teraš dosta po otvorenom putu?“ pita me tip.

Kolin Farel je sjajan u *Telefonskoj govornici*. Svideo mi se i onaj pandurski film što je snimio s Edvardom Nortonom, kao i onaj futuristički s Tomom Kruzom, *Suvišni izveštaj*. Potcenjen je kao glumac. Trebalo bi da snimi film s Nikol Kidman.

„Aha, trudim se da ga gazim što više mogu“, odgovaram tipu. Nije uopšte pametno da se ovde produciram, ali ja svejedno odvaljujem priču s ta dva tipa o svom motoru.

Gledam gore u Dajanin mračan stan s trouglastim balkonom od opeke isturenim iznad Trideset treće ulice. Balkon pre svega koristi kao vrt. Duž obe ograde poređala je žardinjere s biljkama i cvećem, a na balkonskom podu drži saksije s nekoliko drvacu, i o svemu se brižljivo stara.

U stanu se pali svetlo, koje obasjava kuhinjski prozor.

„Šta ti je ovo napred?“, pita me tip, lupkajući nogom prednji točak.

„110/90 ME880“, velim ja. „Volim da su mi i napred i nazad 880.“

Zar je Dajana već stigla kući? Baš... zanimljivo.

„Strava“, kaže tip. „Lik kod kog kupujem gume nema mel-celer. Već godinama vozim s gumama avon.“

Ponovo vraćam pogled na njega. „Zasad me dobro služe.“

Pita me kako se zove moj prodavac guma. Diktiram mu ime, koje škrapa na komadić papira. Potom skačem na motor i bacam poslednji pogled ka Dajaninom balkonu. Laku noć, Ledi Di...

...šta...

„Ne!“, viknem.

S Dajaninog balkona stropoštava se telo i pada šest spratova naglavačke na zemlju. Zatvaram oči i okrećem leđa, ali uši svejedno čuju mučno *tup* kad telo udari u cigle i kosti popucaju i smrve se.

TREĆE POGLAVLJE

Skačem s motora i jurim ka njoj. Ne. To je van pameti. Nije valjda ona...

„Jesi li video?“

„Šta se desilo?“

Stižem sekund pošto su dve žene izletele iz kola parkiranih na kružnom kolskom prilazu, i kleknule kraj nje.

O, *Dajana*. Njeno telo leži nadomak puta, raširenih ruku, na stomaku. Sjajna kosa rasula joj se preko smrskanog lica i pala na pločnik. Krv se preko ivičnjaka sliva niz ulicu. Stojim kraj dve žene i gledam preko njihovog ramena u jedinu ženu koju sam ikad...

Zašto, Dajana? Zašto si to sebi učinila?

„Je li iko video šta se dogodilo?“, neko viče.

„To je Dajanin balkon!“, drugi trči prema zgradi i uzvikuje.

Ljudi se brzo skupljaju. Niko ništa ne preduzima, svi samo bulje u nju, kao u kakav muzejski eksponat. Ona je – ne mogu ni da izgovorim tu reč, ali prestala je da diše, telo joj je smrskano, ona... nije više živa.

Ostavite je na miru, kažem u sebi, a moguće i naglas. Odmaknite se od nje. Dozvolite joj da sačuva malo dostojanstva.

Barem se smračilo, što joj, srećom, pruža privid privatnosti. Ne vidi se njeno smrskano lice, ne vidi se bol. To je, na neki čudan način, u skladu s Dajaninom neobuzdanom gordošću, zbog koje bi čak i mrtva skrivala unakaženo lice od očiju javnosti.

Neko se raspituje za hitnu pomoć. Desetoro ljudi se istovremeno hvata za mobilne telefone. Ja čučim, nemoćan. Nikako joj ne mogu pomoći. A onda s desne strane, između nogu nekoliko posmatrača, ugledam krhotine keramičke saksije i rasutu zemlju. Osetim čak i trag cimeta. Ponovo pogledam u njen balkon, mada se iz ovog ugla po mraku ništa ne vidi. Mora da su to njene mirišljave muškatle, koje leti drži napoplj u saksijama, blizu vrha trouglastog balkona iznad ulice.

Uzmičem, probijam se između sve brojnijih posmatrača, povlačim se na drugu stranu Trideset treće ulice, jer ne mogu više da delim njihovu bolesnu znatiželju.

Okrećem se i vraćam po ulici. Sledećeg trena već sam na sve četiri na pločniku.

Dajanina ruka na mom obrazu. Dajana se kikoće jer se polila mlekom iz bokalčića u novoj kafeteriji u Ulici Em. Dajana mi pre mesec dana pokazuje novu boju kose, onda kad se prefarbala u smeđe, i pita me šta mislim, kao da drži do mog mišljenja. Onaj njen izraz lica kad joj se nešto mota po glavi a neće da kaže šta. Okrene se i pogleda me, a kad registruje da sam to ja, nasmeši se. Onaj njen bezbrižni osmeh, koji možda i nije bio toliko bezbrižan. *Bila je na lorazepamu, idiote; kako ti je to promaklo? Kako ništa nisi primetio?*

Trebala joj je moja pomoć, a ja joj je nisam pružio. Ništa nisam preduzeo da ovo predupredim. Ni na kraj pameti mi nije bilo da razmišlja o *samoubistvu*.

Ubistvo se može izvršiti tako da izgleda kao samoubistvo, a samoubistvo tako da izgleda kao ubistvo.

„Hej, bral...“

Muškatle.

„...ovaj tip je šiznuo!“

Beži, Bendžamine, beži.

Zavijaju sirene, treptava svetlost preseca mrak, isisava vazduh...

„Saber se“, govorim sebi. „Saber se, Bendžamine.“ Udišem duboko i uspravljam se.

„Dobro.“ Skačem na motor i hvatam maglu.

ČETVRTO POGLAVLJE

Vraćam se kući preko Independensa da izbegnem auto-put, jer mislim da ovog časa nije pametno da divljam na motoru. Držim pravac i ne pokušavam da pretičem. Oči su mi zamagljene, pune suza, jedva stežem volan jer mi se ruke divljački tresu.

Put preko Independensa malo je direktniji – sedam kilometara od vrata do vrata, da budem precizan, u poređenju sa 7,7 kilometara auto-putem – ali za mrvu duže traje – 15,8 minuta, a onuda 13,2. U ovo doba noći, kad je saobraćaj ređi, razlika bi trebalo da bude još manja. U proteklih devet meseci vreme vožnje preko Independensa variralo je od dvadeset dva minuta i osamnaest sekundi do jedanaest minuta i pet sekundi, međutim, nikako nisam imao prilike da izmerim trajanje puta u špicu jer je u to vreme na snazi zabrana skretanja u Konstitjušen i Independens, pa moram da tražim alternativnu rutu, čime svako poređenje gubi smisao. Kao poređenje baba i žaba. Pomorandži i jabuka.

Muškatle koje mirišu na jabuke.

Fiona Epl bi trebalo da bude poznatija. Popularna barem kao što je bila Ejmi Vajnhaus. Njih dve mi liče, imaju taj promukao, duševni glas, samo što Fiona nikako ne uspeva da se odlepi od *Kriminala*. Naposletku, ni Ejmi nije prošla bogzna kako.

Aha, vidite kako mi misli blude? A kad sam pod stresom još je gore. Doktor Vens je imao pomodarsko ime za to – *adrenalinom izazvano emotivno bekstvo* – mada sam većito smatrao da mu je to samo izgovor što od mog oca uzima onoliki novac da me „okrpi“. Dugo mi je trebalo da shvatim kako se moj poremećaj zapravo zove „pater crudelis“.

U Pensilvaniju skrećem blok pre Bele kuće, koja me, kao i sve ostalo, kao pesma ili drvo ili kiseonik, podseća na Dajanu. *Veoma je talentovan*, rekla je za predsednika. *Prvi koji istinski razume šta pokušavamo da uradimo*.

O, Dajana. Pametna, brižna, idealistkinja Dajana. Jesi li sama sebi presudila? Ili te je neko ubio? Ni jedno ni drugo nema smisla.

Ali ja ću to dokučiti. Od toga ionako živim, zar ne?

Terenac iz drugog smera zatrubi mi kad se mimoidemo na Konstitjušenu.* Ustav su potpisala samo dva predsednika: Vašington i Medison. Medison je, osim toga, bio najniži od svih predsednika. I prvi koji je prethodno bio član Američkog kong...

Pravim zaokret da izbegnem mazdu RX-7 ispred sebe, stežem rukama kočnice iz sve snage. Ostajem da stojim poprečen, bokovima okrenut automobilima ispred i iza sebe. Bene, crveno svetlo znači stani. Koncentriši se! Možeš ti to.

Bendžamine, što pre shvatiš svoja ograničenja, to bolje.

* Zbog naziva ulice, koji na engleskom znači ustav, misli mu skreću u tom pravcu. (Prim. prev.)

Ti nisi kao drugi, Bendžamine. Nikad nisi ni bio. Čak i pre – pa, i pre onoga što se desilo tvojoj majci.

Imaćeš dovoljno vremena da stekneš prijatelje kad odrasteš.

Dajana mi je bila prijateljica. A mogla mi je postati i nešto više. I *postala* bi mi nešto više.

Mogu ja ovo. Samo moram da popijem lekić. Samo da stignem do kuće.

Pali se zeleno svetlo. Ispravljam motor i krećem dalje.

Dajana Mari Hočkis. Ime Mari je dobila po tetki; Dajana joj se zvala baba. Rođena je 11. januara 1978. u Medisonu u Viskonsinu, igrala je odbojku i softbol, proglašena je najboljom učenicom španskog jezika u Srednjoj školi Svetog srca Edžvud, koju je završila 1995...

Trubljenje; nešto sam uradio pa mi neko trubi; ali šta?

„Smalakši i skini mi se!“, vičem, mada ne očekujem odgovor iz kola iza sebe – ne očekujem ni da će me čuti.

„*Zaustavite se kraj ivičnjaka i ugasite motor!*“, grmi glas iz zvučnika.

Tek kad pogledam u retrovizor, opazim rotaciono svetlo. To nije gnevni vozač.

Već pandur.

Ovo će biti uzbudljivo.

PETO POGLAVLJE

Zaustavljam se uz ivicu Konstitjušana i gasim motor.

Prvo zabeleženo ubistvo pandura dogodilo se 1792. u delu Njujorka koji je danas poznat kao Južni Bronks. U tuči pijanica ubio ga je lik koji se prezivao Rajer, potomak jedne ugledne farmerske porodice. Ali znate šta je najsmješnije?

„Kako ste večeras?“, pita pandur dok mi prilazi. Uperio je u mene reflektor iz svog automobila i osvetlio me.

Najsmješnije je što se jedna policijska stanica u Bronksu nalazi u Aveniji Rajer, nazvanoj upravo po toj porodici.

Pružam mu vozačku i saobraćajnu. Verovatno je već proverio moje registarske tablice. I već zna ko sam.

„Da li biste skinuli kacigu, gospodine?“

Ne, zapravo ne bih. No ipak je skidam. Dugo mi proučava oči. Sigurno ne izgledaju najbolje.

„Znate li zašto sam vas zaustavio, gospodine Kaspere?“

Zato što ti se može. Zato što imaš pravo da zaustaviš, ispišaš, pretreseš, savladaš i uhapsiš manje-više koga poželiš

kad god poželiš. Zato što si ti jedan napoleonski, uštirkani, impotentni trandža.

„Izgubio sam načas kontrolu“, priznajem.

„Umalo ste izazvali sudar“, veli on. Ima uvijene brkove. Možda su ovog pandura iznajmili od Vilidž pipla?

Nisam ljubitelj dlakavih izraštaja po licu, ali čak i da ih volim, nikad ih ne bih oblikovao kao guvernal. Verovatno bih nosio dvodnevnu bradicu poput Dona Džonsona u *Poro-cima Majamija*. To bi bilo kul.

„Samo u jednom bloku ste triput nagazili razdelnu liniju“, kaže.

Odlučujem da upotrebim svoje pravo da izbegnem samo-optuživanje. I molim boga da me ne pita šta nosim u torbi – recimo, noćne naočare, korišćeni detektor dima i nekoliko najprostijih majstorskih alatki. I kremu za telo koju sam uzeo iz Dajaninog ormara.

Moram da dođem do kuće. Potrebno mi je da se skrasim i da razmislim, da shvatim šta se desilo.

„Jeste li pili nešto večeras, gospodine?“

Stoji mi prilično blizu. To je jedan od rizika prilikom zaustavljanja vozača motora. Mogao bih fore radi pružiti ruku i dok kaže *krofna* maznuti mu pendrek ili lisice s opasača, možda i pištolj iz futrole. Njemu to verovatno ne bi bilo smešno.

Međutim, ako postane previše znatizeljan, možda to ne uradim samo iz zezanja. Možda sam već pomenuo da ponekad ne odgovaram za svoje postupke.

„Trezan sam kao pop“, kažem. Doduše, kad sam bio mali, imao sam sveštenika, oca Kalvina, koji je bio težak alkos.

„Da li ste se večeras uzrujali zbog nečega?“, pita.

Pa, veče je počelo prilično fino, pošto sam uspešno postavio špijunsku opremu u stan žene koju volim. Ali onda je sve

otišlo dovraga kad se ona malo kasnije stropoštala s terase. KAKO TI TO ZVUČI, PAJKANE?

„Posvađao sam se s devojkom“, objašnjavam. „Izvinjavam se što sam onako vozio. Malo sam se zaneo. Potpuno sam trezan i voziću pažljivo do kuće. Živim na Hilu, na pet minuta odavde.“

Umem da se ponašam normalno kad treba. Kratko me ispituje pogledom, zagleda mi oči, a onda kaže da ne mrdam. Nosi moju vozačku i saobraćajnu do kola. Neće naći ništa zanimljivo. Nemam dosije – barem ne takav da ga on može pronaći.

Julisiza S. Granta jednom su zaustavili zbog prebrzog jahanja. Kazna je bila dvadeset dolara i on je insistirao da je plati. Frenklina Pirsu su jednom uhapsili zato što je jašući konja udario staricu, ali odustali su od optužbe.

„Vi ste novinar“, obaveštava me pandur po povratku. „*Kapital bit*. Čitam vas. Otud mi je poznato vaše ime.“

Zapravo, dopisnik sam iz Bele kuće i vlasnik časopisa. Tako ti je to kad imaš imućnog dedu. Znači li to da mi neće napisati kaznu?

Šipak. Piše mi kaznu za neopreznu vožnju i gaženje razdelne linije. Meni se čini da je to jedno te isto, ali nije pravi čas da se upuštam u logičku raspravu s njim. Bitno mi je samo da me pusti, što će i učiniti, čim me kazni za ugrožavanje bezbednosti saobraćaja. To je dobra vest. Druga dobra vest je što me je ovaj pandur, na neki ludački način, smirio, naterao me je da se donekle upristojim.

Loša vest je što sad postoji dokaz da sam se motao u blizini Dajanine zgrade manje od sat vremena pošto je poginula.

ŠESTO POGLAVLJE

Sanjam iako ne spavam: pištolj na podu kupatila; ženu opruženu po pločniku; krv razmazanu po zavesi u kupatilu; prazne, beživotne oči; krik koji niko ne čuje; kap krvi, koja je pri padu okrugla, pre nego što zvučno udari o površinu.

„Dajana“, izgovaram naglas. Glavu trzam uvis. Ustajem s odmorišta na drugom spratu i strčavam niza stepenice. Jesam li to čuo nečiji glas?

„Dajana?“

Zavirujem u kuhinju, dnevnu sobu, kupatilo.

Napolju se mrak lagano razilazi. Sviće. Sedam sati vuklo se kao sedamdeset godina, mučnih, bolnih. Sav sam u znoju, puls je taman počeo da mi usporava. Udovi me bole, a dišem kao da mi neko stoji na grudima.

Jurcam ka ulaznim vratima i virim kroz ključaonicu: tačno ispred moje gradske kuće parkiran je beli kombi. Slučajnost? Dva džogera istrčavaju iz parka Garfield i prelaze preko ulice. Komšijin džinovski šnaucer Oskar piša po mojoj pociglanjoj stazici. Gaće mi se tresu od džinovskih šnaucera.

Ljudi treba da drže samo patuljaste rase. Nema smisla da psi budu toliko veliki. Iz nekog razloga podsećaju me na Vilforda Brimlija. Taj tip je otkad znam za sebe izgledao kao šezdesetogodišnjak.

Predsednik Džonson je imao najmanje tri kučeta, uglavnom biglove, a dva je nazvao On i Ona. Džordž Vašington je držao lisičare, mada je voleo sve pse bez razlike. U bici kod Džermantauna njegovi vojnici su našli terijera, koji je inače pripadao britanskom generalu Hau, njegovom zakletom neprijatelju. Iako su vojnici hteli da ga zadrže kao trofej, Vašington ga je okupao, nahranio, a onda naredio prekid vatre kako bi jedan od njegovih ljudi prešao s belom zastavom preko neprijateljskog položaja i vratio švrću vlasniku. F. D. R. je imao psa koga je uvek vodio...

Kao iz zemlje iskršava klinac i baca mi novine pred vrata.

Saginjem se, iako je to besmisleno, i tiho psujem raznošača novina – platiće mi za to jednog dana, obećavam – a onda zaključujem da sam pogrešio što sinoć nisam popio lekić. Ali sad je kasno. Moram da izađem.

Prvo treba da se istuširam, jer bazdim na znoj i mleko za telo s mirisom vanile iz Dajaninog ormara. Mislim da je poenta da se tim mlekom mažeš pred nekim. Calvin Kulidž je voleo da mu trljaju vazelin na teme dok doručkuje u krevetu. *Vaseline* mi je druga na listi omiljenih pesama grupe Ston templ pajlots, odmah posle *Interstate Love Song*. Verovatno je sinoć trebalo da popijem pilulu, ali mrzim njena neželjena dejstva, kao što su blaga mučnina, zujanje u ušima i, da, impotencija. *Ne da vam ni da se spustite ni da ga podignete.*

Impotencija mi, doduše, trenutno nije glavna briga na tapetu. Za tu aktivnosti morate imati bar još jednog živog stvora kraj sebe, koliko se sećam. Imao sam seks sa osam žena, i to ukupno devedeset devet puta. Najkraći odnos,

računajući od početka predigre do klimaksa, trajao je tri minuta i nekih četrnaest sekundi. Kažem *nekih* jer nekad nije baš zgodno da pogledam u štopericu čim završim, pa kažem otprilike: pet sekundi je potrebno da ga izvadim i između pet i deset da joj udelim kompliment pre nego što diskretno pogledam na ručni sat.

Moj najduži odnos, ako vas zanima, trajao je četrdeset sedam minuta i nekih trideset sekundi. Kad saberem vremena svih svojih odnosa, dobijam da je njegovo prosečno trajanje, kad se zaokruži, dvadeset jedan minut, medijana je osamnaest minuta, a mod sedamnaest. Moja nastavnica matematike gospođica Grinli bila bi ponosna. S njom je svaki put trajalo više od trideset minuta.

Nikad, međutim, nisam imao dugu vezu. Uglavnom su iz nekog razloga dolazile do zaključka da nisam romantičan.

Sve do Dajane. Nas dvoje smo se povezali. Ako je svaki čovek delić ogromne slagalice, onda smo ona i ja, eh, naše krivudave ivice savršeno su se uklapale. Iako ona toga još nije bila svesna.

Puštam vodu iz tuša ali hitro se osvrćem oko sebe. Šta to bi?

Omotavam peškir oko struka i žurim do prozora spavaće sobe okrenutog prema Ulici Ef. Beli kombi je i dalje parkiran tačno preko puta moje kuće. Grad se budi i rascvetava se moja starinska ulica oivičena drvoredom. Po parku Garfield trči još pasa, ali nema džinovskog šnaucera.

Prilazim stepeništu i stojim mirno, osluškujem zvuke s donja dva sprata.

Ništa.

Zadovoljan, vraćam se u spavaću sobu. Iznenada zatrešti muzika, gitare zaprašte, grune bas i ja se bezmalo prospem po tepihu. Siter – *Fine Again*. Treba mi časak-dva da

se povratim pošto me je umalo strefila srčka. Verovatno je 6 i 30. Namestio sam radio-alarm na stanicu DC101.

Okrećem slavinu tuša do kraja crvene strane i kipućom vodom šurim vrat. Kapci su mi teški, a noge kao od gume. Hendikepiran sam zato što noćas nisam spavao, i to baš danas kad mi je koncentracija preko potrebna.

Zato što se sad vraćam u Dajanin stan.

SEDMO POGLAVLJE

Vozim se motorom do nje istim putem kojim sam se sinoć vratio. Ulice su relativno mirne, budući da nije još ni sedam ujutru, a, osim toga, ni Kongres ne zaseda, što znači da se broj njegovih trabanata – članova kabineta, članova interesnih grupa, lobista, pa čak i novinara – prilično smanjio. I dalje smo napakovani kao sardine u konzervi, ali sve je relativno. Dok ponovo vozim niz Konstitjušen, osećam kako raste indeks toplote. Danas će biti vrelije nego juče.

U ovom trenutku previše toga ne znam. Ne znam šta je Dajana juče radila, ni preko dana ni uveče. Znam samo da mi je bilo rečeno da njen stan napustim do dvadeset dva sata.

Kalvin Kulič je uglavnom išao u krevet u deset uveče. Obično se budio između sedam i devet ujutru, a dremao je i po podne. Umeo je u šali da kaže: *Kad spavam, ne mogu da donesem pogrešnu odluku*. Predsednik Artur je retko kad legao pre dva ujutru. Predsednik Polk je večito radio do kasno u noć i dizao se rano, ali onda je umro od iznurenosti

tri meseca pošto mu se završio prvi mandat. Doduše, kupio je Kaliforniju, što pojedinci vide kao nešto pohvalno.

Šta se dogodilo sinoć nakon što sam klisnuo iz njenog stana minut-dva pre deset? Čuo sam kako se vrata lifta otvaraju – je li to bila Dajana? Da li je došla sama? I zašto je bilo toliko važno da nestanem pre deset?

Sve sam bliži Trideset trećoj i dok krstarim Ulicom Ka, kraj parka na Dokovima Džordžtauna, i gledam kajakaše na Potomku, srce mi lagano ubrzava. Truman je bio trideset treći predsednik po redu, ali trideset drugi koji je stupio na položaj budući da je Grover Klivlend izabran u dva odvojena mandata, jer je 1888. izgubio u trci za ponovni izbor od Bendžamina Harisona iako je osvojio većinu pojedinačnih glasova birača. Osujetio je, međutim, Harisonov pokušaj da osvoji drugi mandat i pošto je ovaj izašao iz predizborne trke zbog bolesti supruge, po drugi put je stupio na vlast četiri godine posle prvog mandata.

Možda je ipak trebalo da popijem lekić.

Skrećem desno u Trideset treću i vozim prema severu, ka Dajaninoj stambenoj zgradi i kanalu. Parkiram mašinu na blok od njenog i put nastavljam pešice, znojeći se od sparine – koja je već počela – a možda malo i na nervnoj bazi.

Osećam se kao Brus Vilis u *Petparačkim pričama* dok se vraća u stan pošto je do smrti pretukao svog protivnika u boks-meču i tako zavrnuo mafijozu. Da naletim unutra na Džona Travoltu pitao bih ga šta mu bi da snimi film *Bojno polje: Zemlja*. Da pravim reviju filmova Brusa Vilisa pustio bih *Šesto čulo*, *Umri muški*, *Nesalomive* i *Petparačke*. Verovatno i *Ponovo u igri*, iako tamo glumi sebe. Hej, to je moja revija i ja biram.

Ovo bi moglo biti riskantno. Moram se truditi da ostanem neprimećen. Imam ključ od njene gajbe, ali neko bi me

mogao prepoznati. Što bih voleo da imam jednu od onih realističnih maski kakve, recimo, nose u filmovima *Nemoguća misija*, one što teatralno strgnu kad hoće da otkriju svoj pravi identitet. Međutim, to sam samo ja – stari dobri Bendžamin. Nisam preterano upadljiv. Lako mogu da se utopim u masu. Često su mi govorili da ličim na oca, uvereni da mi time daju kompliment, a ja sam to doživljavao kao ubod antitetanusa. Dajana mi je rekla da ličim na Džonija Depa. Možda bih se mogao maskirati u gusara. Ili u Džona Dilindžera. Ili Vilija Vonku.

Kako se približavam zgradi, sve me jače steže u grudima, suše mi se grlo i usta, udovi postaju klimavi. Na ovom mestu se sinoć ugasio Dajanin život. Još nisam do kraja svestan te činjenice. Primio sam udarac, ali tek će se pojaviti masnica. Mozak je obradio činjenicu, telesna reakcija je prisutna, no i dalje mi ne deluje stvarno.

A onda mi najednom postane. Kristalno jasno. Pred očima mi iskrsava slika njenog pada i obuzima me želja da vratim vreme unazad, kao Supermen kad hoće da spase Luis Lejn, i da otkrijem šta se to zbivalo s Dajanom što ja ne znam, zbog čega ju je neko ubio ili je ona sama sebi oduzela život. *Reci mi, Dajana, daj mi nešto, reci mi kako da provalim...*

Čovek u civilu stoji blizu mesta gde je Dajana pala i gleda u balkon. Ukoliko nije arhitekta, prodavac nekretnina ili zaljubljenik u balkone, po svoj prilici je vašingtonski policajac. Kad se okrene prema meni, jedan pogled na njegove brkove razvejava mi i poslednju sumnju. Tip je pandur koji ispituje Dajaninu smrt.

Izgubljen u mislima, napravio sam jezivu glupost. Spazio sam ga tek kad sam mu prišao na metar-dva i momentalno sam se ukipio, nasred trotoara. I naravno da sam mu smesta upao u oči. Okreće se da me pogleda. Uzvracam mu

pogled. Ni on ni ja ne progovaramo. Sa svakim sekundom je sve neprijatnije i neprijatnije. Uma Turman naziva to u *Petparačkim pričama* neprijatnom tišinom. Pitam se čuje li udarce moga bila.

Sad je svakako prekasno da ga nehajno obiđem i produžim dalje. Mogao bih da se dam u beg i verovatno bih mu umakao, čak i ako pojuri za mnom, sudeći po tome kako lik izgleda, ali kad se sve uzme u obzir ostavio bih to kao krajnji izlaz, jer čak i da uspem da mu zdimim, postoji mogućnost da me je video kako parkiram motor i dovoljan bi mu bio jedan poziv preko policijskog kanala da sazna sve o meni – uključujući i podatak da sam sinoć viđen u kraju, kako uzrujan divljam po putu.

E pa, Bene, sve ide kao po loju. Baš si se lepo setio da dođeš ovamo.

Prilazi mi korak. Gura u usta listić žvakaće gume i klima mi glavom.

„Dobro jutro“, kaže s uvežbanom staloženošću. Ipak, provalio sam ga. Čita mi iz očiju. Bolji je od sinoćnog saobraćajca s uvijenim brkovima. Izbacio je antene. Sve zna. *Sve zna.*

I šta ćeš sad, pametnjakoviću?

„Živite li u blizini?“, pita kao iz puke znatiželje, kao da mu treba pomoć da stigne do spomenika Džordžu Vašingtonu.

Ništa ne kažem. Umesto odgovora savijam levu ruku iza leđa. Činim to opušteno, sa smeškom na licu, kako mu ne bih aktivirao alarm za opasnost.

On na to jednim veštim, slivenim pokretom otkopčava futrolu na opasaču i lagano spušta ruku na pištolj.

OSMO POGLAVLJE

Pandur je izgleda levoruk. Verovatno je trebalo da zaključim po tome što futrolu drži na levom boku. Predsednik Garfield je bio levoruk. I Truman. U moderno doba...

Mahnem mu svojom novinarskom propusnicom overenom kod policije, koju nosim presavijenu u zadnjem džepu. „*Kapital bit.*“

Pandur odahne i opusti se, pa skloni ruku s oružja na boku. „Gospode bože“, kaže.

„Nisam taj. Samo sam običan novinar.“

Garfield je, zapravo, bio ambidekster. Mogao je istovremeno da piše starogrčki jednom rukom a latinski drugom. Levoruk je i lik koga Al Paćino glumi u *Doniju Brasku*. Ako mene pitate, to mu je najbolje odigrana uloga, čovek je tu otelotvorenje suspregnutosti i očajanja.

Pandur brzo čita moju akreditaciju. Metropolitenska policija ih izdaje novinarima na godinu dana. „Bendžamin Kasper“, čita. „E pa, Bendžamine Kaspere, maločas ste mi stvarno skratili život.“

Divota. Izgovorio je moje ime dvaput i tako učetvorostručio vjerovatnoću da će ga se kasnije setiti.

Predsednik Bjukenan je često krivio glavu u stranu jer je na jedno oko slabije video na daljinu, a na drugo na blizinu.

„Akreditaciju, prijatelju, treba da nosite tako da se odmah vidi.“

„Priznajem krivicu.“ Pokazujem glavom na Dajaninu zgradu. „Sinoć se bacila?“

Opet me odmerava. „Služba za odnose s javnošću izdaće saopštenje u toku dana. Identifikacija je još u toku.“

Znam kad mi neko maže oči, posebno što mi kao dopisniku iz Bele kuće svakog dana to čine. Većina detektiva ili običnih murkana podeliće s vama osnovne informacije i pre zvaničnog saopštenja službe za odnose s javnošću ukoliko im obećate da ćete im pravilno napisati ime u članku. Ovakva reakcija mi govori nešto: njen slučaj će imati drugačiji tretman.

Oko mesta gde se Dajana bacila razapeta je žuta traka. Grumenje zemlje i komadići keramičke saksije u kojoj je rasla mirisna muškata i dalje leže razbacani. Poznaje se krvava mrlja, najveći deo je na trotoaru, ali ima tragova i na ivičnjaku.

Krv iscurila iz tela ponaša se kao svaka druga tečnost i povinuje se zakonima fizike, pa i gravitacije.

„Pomozite mi, detektive“, velim ja. „Dajte mi neki trag.“

Već je počeo da gubi zanimanje za mene. Pošto je ustanovio da sam novinar, raduje mi se kao kamenu u cipeli.

Međutim, moje pitanje mu opet privlači pažnju. Okreće se ka meni. „Za šta trag? Za ženu koja se bacila s balkona?“

„Neka vam bude“, kažem, kao svaki novinar kome udare don.

„Izvinjavam se, Bendžamine Kaspere. Zasad o ovome ne pričamo.“

Šta mi, kog vraga, ponavlja ime?

Odlučujem da prihvatim poraz i da se gubim. Sve u svemu, čist promašaj. Nisam ušao u Dajanin stan, a jedan od detektiva koji vodi istragu triput je ponovio moje ime, čime se pobrinuo da ga doslovce ureže u pamćenje. No barem sam se izvadio na novinarsku priču i izbegao potpunu katastrofu.

A i nisam sasvim bez veze dolazio. Otkrio sam tri podatka koja dosad nisam znao. Prvo, Dajanina smrt se u Metropolitenskoj policijskoj upravi tretira kao ubistvo. Drugo, policajci se pretvaraju da ne istražuju ubistvo.

I treće, izgleda da ona dva tipa s naočarima za sunce što sede u leksus sedanu parkiranom malo niže niz ulicu pokazuju ludačko zanimanje za mene i pandura.